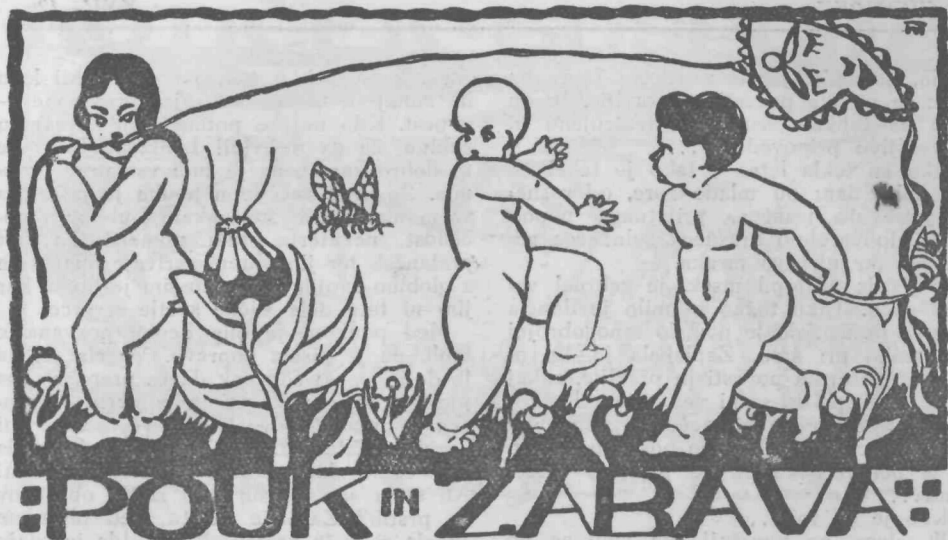

Rešitev zastavice v podobah v 9. številu.

Trst, Gorica, Gospa Sveta,
Adrije cvetoči raj,
vam prisega je zapeta:
naša last ste vekomaj!

Prav so jo rešili: Branko in Milko Jan, Laško; Ivan Zorec, Sv. Lovrenc na Dr. p.; Bogdan Spindler, Maribor; Ivan Bezeljak, Ljubljana; Olga, Dragec, Mica Rozmanovi, št. Ilj pri Velenju; Ivan Pust. Trbovlje 2; Ivan in Jernej Kladenšek, Zadobrova pri Celju; Jelko Kuhar, Trbovlje 2.

Skakalnico v 10. številu so prav rešili: Andrej Odlasek, Ljubljana; Iza Orehkova, Moravče; Mica Lenartičeva, Maribor.

Ob Stritarjevem grobu.

(November 1924.)

Boječe in kakor v tajno-žalostnem hrepenenju drhte in trepečejo plamenčki med rožami... Ob gomilah stoje in kleče zemljani: tu hčerka s solzami neutешene bolesti ob spominih na mило mamico, tam zopet mati ob prezgodaj skopani jami za edini in najdražji svoj zaklad — nadežno budno hčer. Vroče molitve spremlja tiho ihtenje, vonj zadnjih jesenskih rož in gorčičih sveč se združuje z nezaslišano tajnostjo in se vije kot en sam velik kelih trpljenja in vzdihov tja gori proti jasnemu nebu.

Molče zrem to tiho svečanost; čisto tiho, pritajeno mi zveni na uho lahno se topeči žalni »Memento mori!« — Pogled moj in moje misli objemajo lepe okrašene grobove, in moj duh posluša kakor v polsnu njih tajno-žalni šepet.

Tam-le na oni gomili pa plaka deca, žalostne poglede upirajo vanjo možje, mladeniči, dekleta — osebe vse vrste starosti... »Kdo so? Kdo je, ki počiva tu in ki za njim tako globoko žalujejo?...« Tako se vprašujejo ob gomilah — tujci...

Toda mi ne vprašujemo in ne strmimo nad boljo teh obžalovalcev! Saj tare tudi nas globoka bolešt po izgubi našega očeta!...

Kdo je bil? —

Bil je marljiv, vztrajen delavec na ogromnem polju.

Komaj so trepetale na obzorju prve slutnje zgodnje zarje, že je šel ta pridni mož na delo na neizorano njivo... Delal je, se trudil, trpel. In iz grud, ki so bile zmočene od znoja, ki mu je kapal z obraza — iz teh zmočenih grud so se dvigali visoko proti nebu škrjanci ter pridnemu delavcu sladili trud z rajskimi svojimi spevi. Sfrfotali so mili ptički iznad njive ter šli pet svoje sladke popevke drugam. Privabili so tudi druge možje, ki so sledili drobnim pevkam ter prišli do osamljenega delavca in mu pomagali pri delu na obširni njivi. — Škrjanci pa so se upijanjeni od veselja ob krasnih pomladnih dnevih opotekali v vedrem zraku.

Ko pa je prišel večer, ko so na jasnem svodu zabrlele prve drobne lučce, se je vračal naš delavec s polja. Natrgal je spotoma še mladih, lepih rož in temno

rdečih, sočnatih jagod za deco. Le-ta pa ga je še prosila povesti in pravljic. In on ji je po tolikem trudu — neutrujeno in potrpežljivo pripovedoval...

Tako so tekla leta — tako je tekel en sam dolgi dan: od mlade zore, od rosnega jutra do jasnega, prijetnega popoldneva, do čarobno krasnega solčnega zaton — do mirnega mraka. —

Ko pa je nastopil mrak, je zabrněl večni zvon. Tako tožno in milo je donela njegova pesem, da je postalo mnogobrojni deci težko pri srcu. Zaplakala je, ko ni bilo več večernih povesti in pravljic, zakaj oče ji je zaspal in se ni več prebudil...

Tožno pesem je pel večni zvon; plakala je deca... Plakala je posebno takrat, ko je pel veliki zvon k pogrebu očeta vemu...

»Kdo je bil to?...«

Oh, deca, ne vprašuj! Ne čudi se ob sveže izkopanem grobu svojega očeta in prijatelja!

Draga mladina! V oni gomili spi tisti, ki za njim žalujejo in točijo solze vsi, ki so ga poznali. Tudi ti, ljuba mladina, si dolž na njemu mnogo, mnogo hvale!

Spomni se, da je bil ta vztrajni delavec tvoj dobri oče! Spomni se, koliko povesti ti je povedal on! Hvaležno se spominjaj, da ti je, draga mladina, podaril »Jagode«, dobre in sočne »Jagode« ter sladke, jedrate »Lešnike«! Oh, kako skrben in dober je bil nam vsem — Stritar!

Ne čudimo se torej žalovalcem ob njegovi gomili! Saj silijo tudi nam solze v oči po toliki izgubi. Položimo tudi mi venec rdečih rož in lovorike na gomilo očetovo, naša hvaležna čustva pa naj se stope v presrečno molitev za nepozabljenega dobrotnika!

Nežika Činžarjeva.

Kaj je grdo in lepo obenem.

Poljakova Lenka je dobila od tete iz Zagreba za spomin svetlo stvarco, zlat prstanček. Srčno si ga je že davno želela, zato ga je bila tudi srčno vesela. Kam naj ga dene, ko ga ni zlatar napravil za drugo nego za prst, za prstanec. Zlatar je gotovo tudi vedel, da zna vsako pravo dekletce

rdeči kamenček v prstančku zasukati lepo na zunaj in ne na notranjo stran roke — v pest. Kdo naj se potem čudi krvavemu rubinu, če ga ne vidi! Lenki je bilo vse to dobro znano, pa je tudi vse prav ukrenila. Že pred začetkom pouka je pokazala vsem navzočnim součenkam ljubko dragocenost, nekaterim tudi pomerila na prst prstanček ter jih potem skrivaje opazovala z globino svojih oči, kako jim je hudo, ker jim ni teta dala slične svetle stvarce.

Med poukom je bila Lenka pozvana k tabli, da je pisala popravo. Vedela je, da je došlo nekaj součenk danes prepozno, pa jim ni mogla pokazati in pomeriti prstančka. O njenem bogastvu ne ve ničesar niti gospica učiteljica. Joj, ona bo šele znala prav ceniti zlato stvarco z rdečim očescem! Ali nima sama časih tudi zlatih obročkov na prstih? Zato je Lenka med pisanjem sukala roko in prstanček tako, da je rdeče rubinovo očesce gledalo skozi zlato okence po vsej šoli. Nekatere součenke so to opazile in se zato hihitale ter muzale precej glasno. Lenka je menila, da se ji na glas čudijo in jo na tihem zavidajo.

Ko je dovršila popravo, je umela roke tako previdno brisati od krede, da se je njena dragocenost bliskala nazaj po šolskih klopih. To je pa že lahko opazila učiteljica ter na tihem namignila učenkam, naj potrpe, kakšen bo konec Lenkine sreče.

Med zemljepisno uro pozove Lenko k zemljevidu. Deklica kaže vse — seveda — s prstancem, kjer se je blestel prstanček. Součenke v smeh, a učiteljica reče: »Lenka, naj te sreča ne premoti! Pomni: s kazalcem kažemo vse stvari, samo ne ene; to kažemo s prstancem — svojo bahavost!«

Součenke so se zasmejale na glas in Lenki se je zdelo to strašno grdo. Bila je prepričana, da se iz njih reži tiha zavist. Ali ni prstanček zato, da ga ljudje opazujejo in občudujejo? Grdo je, da součenke tega ne vedo. Začela jim je na glas očitati hinavstvo: drugo mislijo, drugo delajo.

Učiteljica jo je poučila, da na tak način kakor ona svojo dragocenost razkazuje na sejmu kramar svoje blago; ta pa zato, ker bi ga rad prodal. Ali je njen prstanček tudi naprodaj? Kaj še!

Ivo Troš.

